

**Eesti
Kontsert**

**FESTIVAL
TUBIN**

TARTU | 28. SEPT–1. OKT '23

MUUSIKALINE RÄNNAK

Konrad Mäe jälgedes

Heili Rosin-Leivategija flööt • Mihhail Gerts klaver

Konrad Mäe senitundmatutest maalidest räägib **Eero Epner**.

admirals

Eesti Kontserdi
peatoetaja

A man in a dark suit is shown from the chest up, facing right, with his right arm raised and hand open, and his left hand holding a thin baton. He appears to be conducting. The background is dark with a faint grid pattern and a financial candlestick chart with red and green bars and a red line graph. A large blue circle is positioned in the lower-left quadrant, partially overlapping the man's arm and the chart.

**Ole oma
finantsmaailma
dirigent!**

admiralmarkets.com

P1. OKTOOBER 12.00 Eesti Rahva Muuseumi raamatukogu saal

FESTIVAL TUBIN

Konrad Mäe jälgedes

Heili Rosin-Leivategija flööt

Mihhail Gerts klaver

Konrad Mäe senitundmatutest maalidest räägib **Eero Epner**.

Jean Sibelius – „Flöödisoolo“ balletist „Scaramouche“ op. 71 (1913)

Ottorino Respighi – „Berceuse“ (1901–1906)

Albert Roussel – „Joueurs de flute“ (1924)

I *Pan*

II *Tityre*

III *Krishna*

IV *Monsieur de la Péjaudie*

Fartein Valen – „Legende“ op. 1 (1908)

Eduard Tubin – Flöödisonaat (1979)

I *Allegro moderato*

II *Vivace*

III *Larghetto*

Kontserdil esitatavate soome, prantsuse, norra ja itaalia heliloojate teosed on enamasti loodud ajal, mil Konrad Mägi neis riikides peatus. Eduard Tubina flöödisonaat märgib tema sügavat huvi maalikunsti vastu.

Hea muusikasõber!

Festival „TubIN 2023“ jätkab järjekindlalt kahel eelmisel aastal alustatud teekonda Eduard Tubina sümfooniade tutvustamisel ja nendega seonduvate sündmuste ning teemade mõtestamisel.

Tänavuse festivali keskmeks on Eduard Tubina 7. ja 8. sümfoonia ning festivali peateemaks järjepidevus. Põhimõte *nulla dies sine linea*, mille Tubin Heino Elleri juures õppides omandas, aitas tal oma loomingus edasi liikuda ka elu kõige keerulisematel hetkedel. Üks selliseid hetki oli Tubina jaoks väliseesti pagulasringkonna rünnak, mis järgnes tema 1961. aasta Eesti-külastusele. Sel ajal pidi Tubin taluma lisaks igale pagulasele tuttava Karl Ristikivi „isamaatuse“ tunde ka oma kaasmaalaste laimu uuel kodumaal. Just sellise „risttule“ all on kirjutatud festivali avakontserdil „Non grata“ kõlav Tubina 8. sümfoonia, milles autor julges enda sõnul väljendada oma tundeid, julges „nutta ja naerda“. Ajaloo distantsilt on huvitav küsida, miks ei suutnud või soovinud pagulaskond tol hetkel mõista Tubina külaskäigu põhjust – viibida oma balleti „Kratt“ esietendusel ning toetada siinseid noori heliloojaid. Tubina eeskuju olulisusest Eesti noorte heliloojate põlvkonnale annab tunnistust tänavust festivali alustav Arvo Pärdi 1. sümfoonia, mis on pühendatud Pärdi ja Tubina ühisele õpetajale Heino Ellerile.

Ka Heino Elleril olid õpetajad, neist üks olulisemaid 1904. aastast Tartu reaalkooli muusikaõpetaja Rudolf Tobias, kelle loodud kooliorkestris ning Eesti esimeses keelpillikvartetis mängis noor õpilane Eller viiulit. Järjepidevust hoides on Tobiasse 150 aasta juubelile käesoleval festivalil pühendatud teemaõhtu „Rännakud

Rudolf Tobiasega“. Kontsert-vestlusingis „Vabaduse väravas“ arutlevad Joonas Hella ja neuroteadlane Jaan Aru inimliku vabaduse ees seisvate väljakutsete üle tehisintellekti arengu valguses.

Festivali lõppkontserdil „Käest kätte“ kõlavad teosed, kus iga helilooja moodustab oma loominguga ühe mõttelise lüli eelkäija-järeltulija ketist. Eduard Tubina erakordsest huvist oma eelkäija Rudolf Tobiasse loominguga vastu annab tunnistust tema Tobiasse teoste orkestratsioon. 7. sümfoonia kirjutamise ajaks on Tubin ise jõudnud „klassiku“ vormi, luues oma sümfoonia klassikalisele orkestrikoosseisule. Samuti klassikuks, täpsemalt 19. sajandi Mozartiks peetud Felix Mendelssohni ande suur austaja Max Bruch oli Rudolf Tobiasse Berliini-aastatel sealse muusikaelu üks olulisemaid heliloojaid.

Erisusi ning vastuolusid on nende heliloojate vahel rohkem kui kokkulangevusi. Kuid just loomingulises järjepidevuses on järeltulijast ühel hetkel saanud eelkäija järgmisele põlvkonnale.

Tere tulemast festivalile „TubIN 2023“!

Mihhail Gerts
festivali kunstiline juht

TARTU | 28. SEPT–1. OKT '23

N **28.09**

kell 19.00

Vanemuise
kontserdimaja

FESTIVALI AVAKONTSERT

Non grata

Eesti Riiklik Sümfooniaorkester • Mihkel Poll klaver
Dirigent Mihhail Gerts

R **29.09**

kell 19.00

Estonia
kontserdisaal

NON GRATA

ERSO ja Gerts

Eesti Riiklik Sümfooniaorkester • Mihkel Poll klaver
Dirigent Mihhail Gerts

R **29.09**

kell 13.00

Vanemuise
kontserdimaja

AVATUD PROOV GÜMNASISTIDELE

Meistri jälgedes

Vanemuise sümfooniaorkester
Dirigent Mihhail Gerts

R **29.09**

kell 17.00

Heino Elleri
Muusikakooli
Tubina saal

TEEMAÕHTU

Rännakud Rudolf Tobiasega

Karmen Puis sopran • Urmas Taniloo orel
Keelpillikvartett M4GNET

L **30.09**

kell 12.00

TOBIASEST TUBINANI

Kultuuriretk Enn Lillemetsaga

L **30.09**

kell 17.00

Heino Elleri
Muusikakooli
Tubina saal

KONTSERT-VESTLUSRING

Vabaduse väravas

Keelpillikvartett M4GNET
Robert Traksmann I viiul • Katariina Maria Kits II viiul
Mart Kuusma vioola • Siluan Hirvoja tšello • Mihhail Gerts klaver

P **1.10**

kell 12.00

Eesti Rahva
Muuseumi
raamatukogu saal

Muusikaline rännak Konrad Mäe maalimispaikadesse

Heili Rosin-Leivategija flööt • Mihhail Gerts klaver

P **1.10**

kell 17.00

Vanemuise
kontserdimaja

FESTIVALI LÕPPKONTSERT

Käest kätte

Vanemuise sümfooniaorkester • Hans Christian Aavik viiul
Dirigent Mihhail Gerts

Jean Sibelius (1865–1957) koges oma loometee algusest peale erakordset positsiooni soome muusikas. 19. sajandi II poolel puhkes Soomes rahvuslik liikumine, arutati soome rahvusliku kunsti, sealhulgas helikeele üle. Samal ajal algas venestuspoliitika, nagu Eestiski. Sibeliuse sümfoonia „Kullervo“ esiettekanne 1892. aastal oli võtmelise tähtsusega sündmus soome muusikas – see oli tema esimene ulatuslik teos, ühtlasi võimsaim oopus, mis sinnani Soomes kirjutatud. Esiettekannet Helisingi ülikooli suures saalis juhatas helilooja ise ja publik võttis teose tormiliselt vastu. Päivalehti hõiskas: „See on esimene tõeline soome helitöö!“

Sibelius on orkestrimuusika meister, 20. sajandi armastatumaid sümfoonikuid. Tema loomingu südamiku moodustavad 7 sümfooniat, sümfoonilised poeemid, viiulikontsert, „Kalevala“ ja Karjalaga seotud teosed („Karjala süit“, „Lemminkäise süit“ jt). Aga selle kõrval leiab palju muudki. Näiteks teatril on ta kirjutanud õnnestunult näidendimuusikat, nagu Järnefelti draama „Surm“ (kust pärineb kuulus „Kurb valss“), Adolf Pauli „Kuningas Kristian II“, Maeterlincki „Pelléas ja Mélisande“ või Strindbergi „Luikvalge“.

„**Scaramouche**“ **op. 71** on kahevaatuseline traagiline ballett-pantomiim, mille kallal Sibelius

töötas 1912.–1913. aastal. See töö valmistas autorile omajagu meeolehärmi. Lepingut sõlmides polnud ta tähele pannud, et oodatakse mitte üksnes mõningaid tantse, vaid ulatuslikku teost, lepingut ei olnud aga enam võimalik tühistada. Järgmine pettumus tabas teda libretot lugedes. Selgus, et taani näitekirjanik Poul Knudsen oli oma töö maha viksitud austria kirjaniku Arthur Schnitzleri pantomiimi „Der Schleier der Pierrette“ pealt, millele oli muusika loonud Ernő Dohnányi. Ettepanek leida uus stsenaarium jäi sinnapaika. Lisaks ärritasid heliloojat pantomiimžanrile mitteomased dialoogid, milliseid ta arvas oma muusika mõju vähendavat. Kui partituur 1913. aasta detsembris valmis sai, märkis ta tellijale saadetud kirjas: „Oli palju tööd ja mõtlemist, et see korda saada. Praegusel kujul usun, et see õnnestub.“ Ballett esietendus Taani kuninglikus teatris aga alles 1922. aastal. Esietenduse järel kirusid kriitikud libretot ja täiesti sobimatuid dialooge, seevastu ei olnud nad kitsid kiitmast Sibeliuse muusikat, selle nüansirikkust, draamatundlikkust, „millel on lausa geniaalsuse jälg“. Nõrga libreto tõttu ei ole teos kahjuks kujunenud kanoonilise repertuaari osaks ja seda esitatakse harva. Esimene plaadistus ilmus alles 1990. aastal ja selle tegi – Neeme Järvi. Sellest on iseseisva flöödipalana pealkirjaga „Flöödisoolo“ saanud tuntuks kaunis II vaatuse 6. stseen.

Balleti sisust. Hulkuva küüraka kääbuse Scaramouche'i vioolal on maagiline jõud. Kaunis Blondelaine langeb muusika mõjul transsi ja hülgab keset suurt pidusööki oma abikaasa Leiloni. Draama saavutab kulminatsiooni, kui Blondelaine tapab Scaramouche'i. Kaasad on taas koos ning naine tantsib oma mehe muusika saatel, kuni teda ehmatab eesriide tagant voolav veri. Scaramouche'i vioola meloodia kõlab nagu hua tagant. Blondelaine sureb šokist ja kukub Scaramouche'i kehale. Seda nähes Leilon hullub.

Albert Roussel (1869–1937) oli 20. sajandi I poole prantsuse helilooja. Ta teenis mereväe-ohvitserina ja hakkas muusikaga tegelema alles täiskasvanuna. Mereväelasena veetis ta mitu aastat Vietnami ja sattus ka muudesse eksootilistesse paikadesse – see joon peegeldub hiljem ka tema loomingus. 1894. aastal lahkus ta teenistusest ja hakkas õppima muusikat, mh Pariisi Schola Cantorumis, kus tema õpetaja oli Vincent d'Indy. Juba õppimise ajal alustas ta ka ise pedagoogitööd; tema õpilased on nt Erik Satie, Bohuslav Martinů, Edgar Varèse. Rousseli heliloojakäekirjale on Schola Cantorumi range akadeemiline, Palestrinast ja Bachist lähtuv õpetus jätnud tugeva jälje, mis nähtub eelkõige kontrapunktilises faktuuris. Samal ajal on tema muusikas ka midagi

romantilist. Samuti köitis teda džäss, mida ta põimis ka oma teostesse. Maailmasõdade vahelisel perioodil sai temast Prantsusmaal juhtiv komponist.

Roussel on kirjutanud ballette, neli sümfooniat, orkestrisüite, kontserte, näidendimuusikat, kammer- ja sooloklaverimuusikat jne. Üks tema kaasaegne märkis: „Roussel ei saavuta kunagi Debussy või Raveli populaarsust, kuna tema loomingul puudub sensuaalne veetlus ... ometi oli ta oluline ja mõjuv prantsuse helilooja. Korduval kuulamisel muutub tema muusika oma peene rütmilise elujõu tõttu üha intrigeerivamaks. Ta võib olla vaheldumisi särav, kirbe, õrn, hammustav, kuiv ja humoorikas. Tema särav klaverisüit näitab meisterlikkust vanade tantsuvormide käsitlemisel. Balletipartituurid „Le Festin de l'araignée“ („Ämbliku pidu“) ja „Bacchus et Ariane“ on särtsakad ja maalilised, samas kui 3. ja 4. sümfoonia on ühed parimad prantsuse sümfonismi esindajad.“

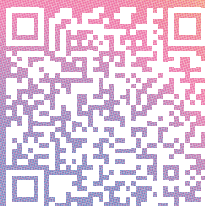
„Joueurs de flûte“ („Flöödimängijad“) **op. 27** (1924) on neljaosaline tsükkel, mille kõik osad on seotud ilukirjandusest tuntud pillimeestega ja iga osa on pühendatud mõnele helilooja kaasaegsele flötistile. Paan on kreeka mütoloogias pooleldi kitse, pooleldi mehe kehaga loodusjumal, keda sageli kujutatakse flööti mängimas ja kelle

järgi on nime saanud ka paaniflööd. Palas on kasutatud Vana-Kreeka dooria laadi. Tityre on Vergiliuse „Bucolica“ („Karjaselaulud“) õnnelik karjane. See on neljast palast lühim, nagu omamoodi skertso neljaosalises tsükliis. Krišna on hindi jumal, kes oma noorusajal oli flööti mängiv karjapoiss, lummates sellega inimesi ja loomi. Helilooja kasutab siin ka üht Põhja-India tüüpilist raagat. Monsieur de la Péjaudie – see on 20. sajandi I poole prantsuse kirjaniku Henri de Régnier' romaani „La Pécheresse“ („Patune naine“) peategelane. M. de la Péjaudie on fantastiline flöödimängija, kuid teda köidavad rohkem naised kui pillimäng.

Fartein Valen (1887–1952) oli norra helilooja. Tema vanemad olid misjonärid, nõnda veetis tulevane komponist oma lapsepõlveaastad Madagaskaril. Valen oli laialdaste huvidega inimene: ta valdas vähemalt üheksat keelt, tundis huvi looduse vastu, kasvas roose ja aretas välja isegi ühe hübriidi. Kui külm roosid ära võttis, läks ta üle kaktustele. 1906. aastal asus ta Oslos õppima norra keelt ja kirjandust, kuid võttis ka konservatooriumis Catharinus Ellingi juures tunde ja lõpetas organistikutsega. 1909. aastal siirdus ta Berliini, et õppida klaverit ja kompositsiooni sealses muusikakõrgkoolis, sh Max Bruchi juhendusel. 1916. aastal oli ta tagasi

2023/2024

**Tutvu
Eesti Kontserdi
hooajaga siin!**

kodumaal ja algas üliviljakas ajajärk tema elus, kus muu hulgas valmis 25 000 klaverietüüdi. 1920. aastatel rändas ta ringi ning sai palju inspiratsiooni Rooma ja Pariisi rikkalikust kunstist ja arhitektuurist. 1927–1936 töötas ta Oslo ülikoolis muusikalise arhivaarina. 1935. aastal määrati talle alaline stipendium, mis võimaldas tal täielikult loomingle pühenduda. Suurem tunnustus hakkas tema loomingle tulema pärast 1948. aastat. Üks Valeni imetlejaid oli näiteks Glenn Gould, kes kirjutas pärast 2. klaverisonaadi salvestamist: „Esimest korda üle paljude aastate tõesti tunnen, et olen kohanud 20. sajandi muusika suurkuju.“

Valen on kirjutanud 4 sümfooniat, viiuli- ja klaverikontserdi jt orkestriteoseid, kammer-, klaveri- ja orelimuusikat, koorimotette, laule häälele ja orkestrile või klaverile. Valen oli oma rännakute ja laialdaste huvide tõttu tõeline internatsionaal – nii stiililt kui teemade poolest. Ühelt poolt juhindus ta Euroopa klassikalisest pärandist, Palestrinast ja Bachist üle Viini klassikute koolkonna suurte romantikute Schumanni, Brahmsi, Wagneri ja Brucknerini. Samal ajal oli ta kursis oma kaasaegsete, nagu nt Schönbergi uuendustega. Ta tundis ka tugevat tõmmet selliste kunstnike nagu El Greco ja Rembrandti vastu, kirjanikest kõitsid teda Shakespeare, Shelley ja Goethe. Ta oli sügavalt religioosne

inimene, samuti huvitas teda filosoofia – nii jõudis ta inimkonna ja lääne tsivilisatsiooni vaimsete impulssidega seotud küsimusteni. Schönbergist inspireerituna püüdis ta leida ilu ka teisel pool kaunist fassaadi ja lõi oma atonaalse süsteemi. Valeni helikeelt peeti üldiselt väga intellektuaalseks ja keeruliseks ja tema radikaalseid teoseid kandsid ette peamiselt entusiastidest sõbrad. Nõnda hakkas tema ümber korjuma müüte, mis puudutasid tema perfektset kõrva, kõrget intelligentsi, lingvistilisi võimeid jne ning tema väga keerulist muusikat. Nüüd on aeg muutunud ja noorem põlvkond on avastanud tema muusika kui väga värske ja elava. Tema varasest loomingust leiab aga tugevalt romantilise tundetooniga teoseid, nagu klaverisonaat nr 1 *op.* 2, „Psalm 121“ või „**Legend**“ *op.* 1 (1908). Siinjuures võib märkida teatud kõlalisi assotsiatsioone ehk Aleksandr Skrjabini eleegilis-kirgliku meelelaadi ja plastiliselt liikuva, mängutehniliselt keeruka klaverifaktuuriga. Ühtlasi on „Legend“ üks väheseid Valeni teoseid, millel on pealkiri.

Ottorino Respighi (1879–1936) oli 20. sajandi esikümnnendite mõjukaim itaalia helilooja; samuti oli ta viiuldaja, pianist, pedagoog ja dirigent. Tal oli ka silmapaistev keeleanne – elu jooksul õppis ta selgeks 11 keelt ja ta ka luges neis kõigis. Oma peamise hariduse sai ta

Bologna muusikalütseumis. Seejärel, olles viiuldajana sattunud Peterburi, võttis ta ajavahemikus 1900–1902 tunde Nikolai Rimski-Korsakovilt, kelle värvikas orkestratsioon ja pedagoogitalent andis tema loomingule meisterlikkuse pitseri. 1903–1913 oli Respighi Mugellini kvinteti esimene viiul; hea klaverimänguoskus võimaldas tal töötada ka klaverisaatjana. 1913–1935 oli Respighi pedagoogina seotud Rooma muusikalütseumiga, olles mõnda aega isegi selle õppeasutuse rektor. Ühtlasi oli Respighi hinnatud 17. ja 18. sajandi muusika seadjana, nt Monteverdi „Lamento d'Arianna” tema seatuna häälele ja orkestrile pälvis laialdase tunnustuse ja pani aluse Monteverdi taasavastamisele. Kõrge hinnangu pälvis ta ka Rahmaninovilt viimase klaveriteoste seadete eest orkestrile.

Respighi loomingus on lavateoseid (9 ooperit, 5 balletti), vokaal- ja kammermuusikat, kuid kõige enam on ta tuntud oma orkestriteoste järgi, kus on eriline koht kolmest sümfoonilisest poeemist koosneval nn Rooma triloogial osadega „Rooma purskkaevud” (1916), „Rooma piinad” (1924) ja „Rooma pidustused” (1929). Tema loomingu laiem, rahvusvaheline läbimurre sai alguse 1918. aastal, mil Arturo Toscanini tõi neist esimese ettekandele. 1920. aastate keskpaigast võimaldas rahvusvaheline tuntus Respighil rohkesti reisida, ise oma teoseid juhatades või neid pianistina esitades.

„Berceuse” („Hällilaul”) pärineb kuueosalisest tsüklist viiulile ja klaverile, mis on kirjutatud ajavahemikus 1901–1906 ja on selle avaosa.

Eduard Tubin (1905–1982) on viljaka ja mitmekülgse heliloojana kirjutanud väga erinevates žanrides teoseid sümfooniast soololauluni, reekviemist prelöödini. Kogu elu jooksul on ta kirjutanud ka mitmesuguseid kammerteoseid: viiulile kaks sonaati ja sooloviilulisonaadi, samuti sonaadid altsaksofonile, vioolale ja flöödile jne; suurematest koosseisudest on nimetada klaverikvartett ja keelpillikvartett eesti pillilugudele. Klassikaliste žanride ja vormide austajana on see läbiv joon ka selles valdkonnas.

Flöödisonaat on Eduard Tubina viimane lõpetatud suurteos, valminud 19. oktoobril 1979. Flöödile kirjutama inspireeris teda tollane eesti esiflötist Samuel Saulus. Esiettekanne oli 1980. aastal Stockholmi kuninglikus muusikaakadeemias (Liis Jaanivald flöödil, Mart Lille klaveril); Eestis esitasid sonaadi esimesena Samuel Saulus ja Lille Randma 1980. aastal Tallinna Õpetajate majas. Hilise teosena on siin kõik, mis autoril helilooja ja inimesena kogetud, lihtsalt ja kaunilt kirjas.

Heili Rosin-Leivategija

Foto: Kaupo Kikkas

Heili Rosin-Leivategija on sündinud Põltsamaal. Muusikaõpinguid alustas ta 4-aastaselt Põltsamaa muusikakoolis Õie Aruoja klaveriklassis. Flöödiõpingud algasid 11-aastaselt samuti Põltsamaa muusikakoolis (õp Maria Mänd) ning jätkusid 2008. aastal Tallinna Muusikakeskkoolis Mihkel Peäske käe all. Hilisemad õpingud viisid teda Freiburgi Muusikakõrgkooli (prof Felix Renggli), Amsterdami Konservatooriumisse (Kersten McCall, Vincent Cortvrint) ning viimaks Zürichi Kõrgemassee Muusikakooli (prof Maria Goldschmidt-Pahn, Sabine Poyemorel, Pamela Stahel), kus omandas 2018. aastal magistrikraadi *cum laude*.

Heili on osalenud paljudel meistrikursustel ja festivalidel üle kogu maailma, juhendajateks prof Renate Greiss-Armin, prof Peter-Lukas Graf, Felix Renggli, Kersten McCall, Pirmin Grehl, Andrea Lieberknecht, Kristian Streenstup jt. 2017. aastast on Heili aktiivselt osa võtnud pikolo-festivalist Grados Itaalias, kus on sellel instrumendil täiendanud end Jennifer Gunni (Chicago sümfooniaorkester), Nicola Mazzanti, Sarah Jacksoni (Los Angelese sümfooniaorkester) juures ning andnud hulganisti soolokontserte.

Hooajal 2011/2012, kõigest 19-aastasena, oli Heili Rahvuskooper Estonia flöödirühma kontsertmeister, hooajal 2010/2011 ning 2012/2013 Eesti Riikliku Sümfooniaorkestri flöödirühma mängija. Alates 2012. aastast on ta aktiivselt kaasa teinud Eesti Festivaliorkestri, Gstaadi Festivaliorkestri (Šveits), Norra kammerorkestri 1B1 ning 2015. aastal loodud Baltic Sea Philharmonicu koosseisudes.

2018. aastal võitis Heili oma esimese töökoha soolopikolo kohale Põhja-Hollandi sümfooniaorkestris, momendil naudib Heili vabakutselise muusikuna tööd Saksamaa tipporkestrites: Gürzenichi sümfooniaorkestris (Köln), Stuttgardi Raadioorkestris (SWR Symphonieorchester), Bambergi Sümfoonikutes jm.

Heili on pälvinud preemiaid mitmetel konkurssidel: I koht ja eripreemia Hatšaturjani kontserdi parima esituse eest Armeenias (2011), I koht Severino Gazzelloni nimelisel konkursil pikolo kategoorias (Itaalia, 2017), I koht National Flute Association Piccolo Artist Competitionil (USA, 2018). Samuti võitis Heili XI Eesti noorte interpretide konkurssifestivali Con Brio, pälvides ka Klassikaraadio, Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia ning Eesti Interpretide Liidu auhinna. 2012. aastal võitis ta vabariikliku puhkpillimängijate konkursi flöötide arvestuses.

Alates 2020. aasta sügisest on Heili Heino Elleri nimelise muusikakooli puhkpilliosakonna flöödi õppejõud ning alates 2022. aastast Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia flöödi ning pikoloflöödi õppejõud.

Mihhail Gerts on juhatanud üle 60 orkestri maailmas, nende hulgas on NHK sümfooniaorkester ja Osaka Filharmooniaorkester Jaapanis, Prantsuse Raadio Filharmooniline Orkester, BBC Sümfooniaorkester, Accademia Nazionale di Santa Cecilia (Itaalia), arvukad orkestrid Prantsusmaal ja Saksamaal, sh Gewandhausorchester Leipzig, Staatskapelle Dresden, Deutsches Symphonie-Orchester Berlin, samuti Belgia Rahvusorkester,

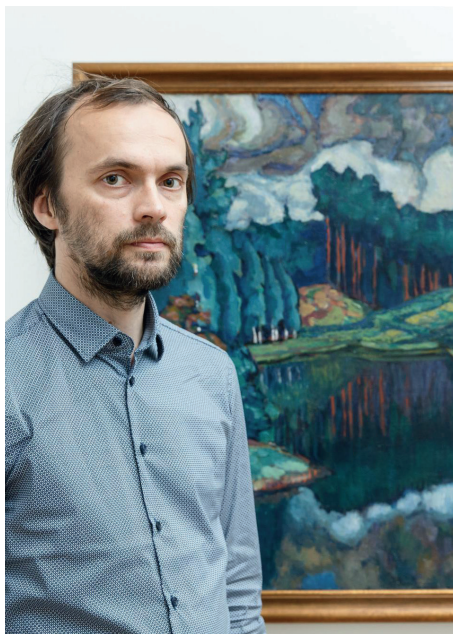

Mihhail Gerts

Foto: Kaupo Kikkas

Oslo Filharmooniline Orkester, Helsingi Linnaorkester, Monte Carlo Filharmooniaorkester, Luxembourgigi Filharmooniline Orkester, Sydney Sümfooniaorkester, Iirimaa Rahvuslik Sümfooniaorkester, Gulbenkiani Sümfooniaorkester (Portugal), Poola Raadio Rahvuslik Sümfooniaorkester, Sloveenia Raadio Orkester, Sofia Filharmooniline Orkester (Bulgaaria) jpt.

Aastatel 2015–2017 oli Mihhail Gerts Hageni teatri (Saksamaa) esimene kapellmeister, 2007–2014 töötas ta dirigendina Rahvusooperis Estonia. Aastatel 2005–2007 oli Mihhail Gerts Eesti Rahvusmeeskoori dirigent.

Eero Epner

Foto: Tiina Kõrtsini

Muusikaõpinguid alustas Mihhail Gerts Tartu Heino Elleri Muusikakoolis, jätkates Tallinna Muusikakeskkoolis. Ta on lõpetanud Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia klaveri (prof Ivari Ilja) ja orkestridirigeerimise (prof Paul Mägi) erialal, samuti Berliini Hanns Eisleri nimelise muusikakõrgkooli orkestridirigeerimise erialal. 2011. aastal lõpetas ta Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia doktorantuuri.

Eero Epner on õppinud kunstiajalugu. Ta on kirjutanud Konrad Mägi eluloo ja koostanud tema tööde ülevaatealbumi ning osalenud mitmete Konrad Mägi näituste juures.

TubIN 2023

KOOSTÖÖPARTNERID

Heino Elleri Muusikakool
Teater Vanemuine

TÄNAME

Kerri Kotta, Rahvusvaheline Eduard
Tubina Ühing
Eesti Rahva Muuseum
Eesti Kultuurkapitali Tartumaa
ekspertgrupp
Kadri Leivategija, Heino Elleri
Muusikakool
Vanemuise sümfooniaorkester
ERSO

FESTIVALI MEESKOND

Kunstiline juht Mihhail Gerts

Produtsent Maarit Kangron

Produtsendi assistent

Birke Elisabeth Jakobson

Vanemuise kontserdimaja juht

Kulvo Tamra

Turundus Laura Põldma,

Riina Aamisepp

Graafiline disain Kleer-Keret Tali,
Lilian Bon

Keeletoimetus Tiina Talts

Müügispetsialist Piret Villmann, Madli
Vallikivi-Päts, Merje Mürsepp-Kuntu

Kommunikatsioon Andri Maimets,
Jelena Poverina-Tšernõh, Brent Pere

Kavalehe koostaja Virge Joamets

Kavalehe küljendus Ave Palm

N 09.11
kell 19.00
Estonia
kontserdisaal

Kirgastunud öö

Florian Donderer, Triin Ruubel viiulid • Xandi van Dijk,
Andres Kaljuste violad • Johannes Välja, Theodor Sink tsellod

R 10.11
kell 19.00
Kadrioru loss

Viola da Gamba

Markus Kuikka tiiskantgamba, Soome • Anthony Marini tenorgamba, USA/Soome
Johanna Randvere tenorgamba • Villu Vihermäe bassgamba

R 10.11
kell 19.00
Jõhvi
kontserdimaja

Kolja Blacher ja Tallinna Kammerorkester

Kolja Blacher viiul, Saksamaa
Tallinna Kammerorkester

L 11.11
kell 19.00
Estonia
kontserdisaal

Kolja Blacher ja Tallinna Kammerorkester

Kolja Blacher viiul, Saksamaa
Tallinna Kammerorkester

L 11.11
kell 19.00
Pärnu
kontserdimaja

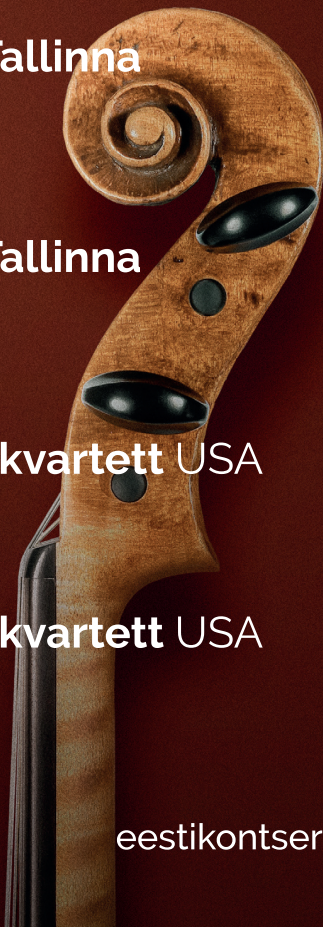
Calidore keelpillikvartett USA

Calidore keelpillikvartett:
Jeffrey Myers viiul • Ryan Meehan viiul
Jeremy Berry viola • Estelle Choi tsello

P 12.11
kell 17.00
Estonia
kontserdisaal

Calidore keelpillikvartett USA

Calidore keelpillikvartett:
Jeffrey Myers viiul • Ryan Meehan viiul
Jeremy Berry viola • Estelle Choi tsello

HOOAJA
PEATOETAJA

admirals

LIVIKO
— anno 1898 —

AUTOPARTNER

Jazz
pesulad

OLEREX

SORAINEN

 SELVER
Hea mõte

Segafredo
— ZANETTI —
x
hotspot

myfitness
world class gym & studios

 /eestikontsert

 /eesti_kontsert

eestikontsert.ee